

Lucas 19: 29-44 Intocht in Jeruzalem **‘Een verrassende intocht’**

INLEIDENDE WOORDEN

Op zondag Palmпасen staan we ook in Silo stil bij het aankomen van Jezus in de stad Jeruzalem.

Wij weten uit de bijbel dat daar het einde van zijn optreden en leven zou zijn, er dreigde een arrestatie.

Wij kunnen terugkijken op de geschiedenis en weten dat in het jaar 70, dus veertig jaar later, de stad Jeruzalem zelf zou vallen. Achteraf begrijpen wij beter dan toen dat Jezus huilend de stad binnenrijdt...

Want wij hebben het voordeel van het later kunnen bekijken. En in de feestelijke intocht met palmtakken zien we dat Jezus zich als een dienende Koning laat kennen, één die anders dan anderen zal regeren. De vraag is dan: is dat voor ons nog een verrassing? Of hebben we Jezus wat ‘ingepalmd’ in onze eigen beelden en verwachtingen van Hem?

OVERDENKING

Palmzondag, palmпасen, begin van de Stille week, lijdensweek. Voor sommigen blijft het bij het kijken naar The Passion op tv en is dat samen met de Paashaas en eieren van Blokker wat zij weten van Pasen... Is dat voor ons echt anders, is het voor jou en mij meer dan lentefeest, met nieuw leven in de natuur?

Palmzondag is ondanks palmgezwaai en gejuich van mensen langs de weg in de kerk geen feestzondag geworden. In veel kerken wordt vandaag en de komende dagen het verhaal van de passie gelezen, waar je niet blij van wordt. Dat begint vandaag vanaf de intocht in Jeruzalem. Het zal in ons achterhoofd meeklinken, wat er allemaal gebeurde daar in Jeruzalem, de stad van Salem, van Sjaloom, Vredesstad: die stad van mensen toen en nu is een stad van angst, veroordeling en zelfs terechtstelling is geworden. (een onrechtvaardig proces voor Jezus, vrienden die in de steek laten, verraden en zeggen dat je Hem niet kent, een bloedige geseling en keuze voor een terrorist in plaats van Jezus, etc.) Als dat niet om te huilen is...

Omhoog naar Jeruzalem, dat benadrukt de schrijver Lucas vooral, dat het hele optreden van Jezus een reis omhoog is, omhoog naar de Tempel, waarvan de oude profeten hebben gezegd dat dáár de strijd van de Eeuwige met de koningen en machten van de aarde zal worden gestreden.

De plaats ook waar het oude visioen van vrede zal beginnen, waar het Koninkrijk van God werkelijkheid zal worden.

De tocht van Jezus zal, zoals door de profeten voorspeld, eindigen in de tempel, het Huis van de Eeuwige, waar hij niet zachtzinnig, als een echte

leider en in Godsnaam orde op zaken zal stellen. En dat loopt uit op een confrontatie en een arrestatie, zoals wij uit de later opgeschreven evangeliën weten!

Hoe kunnen wij nu in onze tijd de vrolijkheid van de mensen verstaan, de Hosanna's die niet van de lucht waren, terwijl we weet hebben van het Kruisig Hem dat collectief op een vrijdag er na werd geroepen?

Palmpasen is voor ons het meest dubbele feest wat we ons maar kunnen indenken...

Leerlingen en volgelingen hadden Jezus wel gewaarschuwd voor tegenstanders, maar tegelijk hebben ze er een feest aan beleefd, die dag waarop Jezus de stad introk. Een feest met toeters en bellen, wat een Koning toekomt: hun beeld van een koning was gevormd door wat ze van hun koning Herodes en van de heersende Romeinen zagen: vaandels en paarden, die laten zien wie de baas is, waar de macht zit, wie de macht-hebber is, hoog gezeten met vertoon en presentatie, om indruk te maken.

Het paard staat in de hele bijbel symbool voor geweld, voor hoog geplaatsten die op het volk neerkijken, of hun tegenstanders vanuit een voordeelpositie kunnen neermaaien. Zoals slavendrijvers en farao's dat deden, om hun slaven er onder te houden.

Maar sommigen van ons kennen misschien nog het kinderlied over het Exodusverhaal 'Zing de Heer want Hij is hoog verheven, het paard en zijn ruiters stortte Hij in zee...' Over een machtige farao die met leger met paarden en al ten onder gaat in de Schelfzee.

En we kennen het verhaal van onze stadsheilige Sint Maarten, ook op een paard, maar diep bewogen met een naakte bedelaar. Hij moest van zijn Romeinse baas op zijn paard blijven zitten, mocht zijn mantel als uniform niet afgeven, maar sneed die wel in tweeën om daarmee de bedelaar te kunnen kleden. Bewogen, doordat hij Jezus had leren kennen....

Maar ook de ezel heeft een lange geschiedenis in de bijbel: ook Saul en koning David reisden op een ezel als teken dat ze *Gezalften van God* waren en hun kracht aan de Ene God moesten ontlenen, en niet aan snel en krachtig wapentuig. En ook de wijze Salomo werd tot koning gezalfd op de rug van een ezel!

Ik deed wat verrassende ontdekkingen over die jonge ezel die Jezus mag dragen: misschien lijkt het op een wonder dat de eigenaar die ezel zo maar

meegeeft. Zouden wij dat doen als een onbekende zegt: geef je auto maar mee, het is voor de kerk...

Maar de tekst 'De Heer heeft het nodig' was in die tijd heel gebruikelijk om iemand te laten bijdragen aan de tempeldienst. Als het woordje KORBAN klonk dan moest je van goede huize komen om te weigeren wat gevraagd werd, het ging om een heilige zaak.

Ik heb zelf dit meegemaakt toen ik met mijn justitie collega imam in de Kanaalstraat inkopen ging doen voor het offerfeest. Ik merkte dat hij niet afrekende voor het lamsvlees en toen ik hem daarnaar vroeg, zei hij: ik heb gezegd dat het voor dienst in de moskee is... Voor ons is dat een les om te zien dat soms mensen die Jezus niet kennen toch een grote bijdrage leveren aan Gods werk op aarde...

KORBAN, de ezel was bestemd voor het offer dat Jezus zelf zou worden!

Een tweede verrassing voor mij was dat er in de tekst van Lucas, anders dan de versie van evangelist Johannes, staat dat zijn leerlingen Jezus op de ezel lieten zitten, letterlijk staat er: zij deden Hem er op zitten. Actief deden zij dus mee met wat Jezus wilde gaan doen, in de koningstraditie van David en Salomo, ook al begrepen ze toen nog zo weinig van wat voor soort Koning Jezus zou worden...

Voor ons misschien een signaal dat we niet altijd hoeven te weten wat Jezus met en voor ons wil, om Hem toch Koning te laten zijn. Door mee te doen, mee te helpen . En dat doen we dan samen, als gemeente.

Wij hebben vaak onze eigen beelden van hoe Jezus zijn leiderschap moet laten zien, voordat wij Hem op de ezel willen tillen, of op hem te kunnen stemmen, zodat Hij onze leider mag zijn.

Vandaag krijgen wij een beeld van een Goddelijke Koning mee, wat ons verwart, wat we dubbel vinden, we kunnen er niet zo goed mee uit de voeten, tenzij... we de hele bijbel erbij betrekken en de profeten en de Psalmen lezen en horen dat het zo moest gaan en niet anders.

Zo lazen we hoe de grote apostel Pauls dat in zijn Christuslied heeft verwoord om aan de vroege griekse christenen in Filippi en zo aan de westerse wereld, aan ons dus ook, te verkondigen: dat Hij zich niet vasthield aan zijn goddelijke status, maar mens werd, als een slaaf zelfs, een dienaar van mensen, om Koning te worden zoals God bedoeld heeft, om zelf de nieuwe tempel te zijn, waar de verbinding met God blijvend zou worden gevierd ...

De Messias, de Gezalfde zou komen om te dienen en niet om te heersen en juist dat maakt Jezus tot een soort *Tegenkoning*, geen rode lopers maar wel mantels op de straat van mensen die hoopten op betere tijden.

Mantels als protest tegen de zittende koning Herodes, die over lijken ging en geen respect van de gewone man meer kreeg.

Opvallende is ook dat Lucas de mensen het woord Koning laat toevoegen aan de woorden uit Psalm 118, 26 die ze letterlijk aanhaalden: Hosanna, gezegend Hij die komt- als Koning- in de naam van de Heer!

En toch kwam dat enthousiasme van die palmen en die mantels op de weg meer door wat Jezus kort ervoor in Bethanië had gedaan, met Lazarus die uit de dood werd weggehaald, een wonder, een wonder, een opwekking uit de dood, want wie is niet als de dood voor de dood!? Liever een wonderdoener dan een dienaar, een 'minister' die er aan onderdoor gaat..

Lucas beschrijft Jezus daarom als *een huilende man* die voor ons uit gaat, de stad van het lijden in, Hij weet dat Hij het uiteindelijk helemaal alleen zal moeten doen: mensen gaan liever om pijn en lijden heen, het wordt een eenzame opgave om dat dienende lijden op zich te nemen en te ondergaan. Palmen groen en mantels van verwachting, eindelijk erkenning en gejuich! En tegelijkertijd die traan van Jezus, ergernis en beginnende vijandschap. Mensen wilden hem 'inpalmen', maar Jezus gaat zijn eigen weg van eenvoud en zachtmoedigheid. Een massa op de been, maar bij The Passion of the Christ geen vrienden bij zijn arrestatie en verhoor.

Het hosanna als welkom klinkt, maar dan wel op onze menselijke voorwaarden, als je ónze inspirator en onze wonderdoener bent. Want we wachten al zo lang, *Dat Koninkrijk van jou, komt daar nog wat van?...(gedicht van G. Reve)* Maar Jezus is spelbreker, hij huilt en legt zo de vinger op de wonden van de stad, Hij wijst het onrecht aan.

Wat is dat toch met dat geloof van jullie, waarom kan je dat niet in je eentje geloven, waarom moet dat altijd samen ... vroeg deze week mij een jonge moslim aan tafel in het Exodushuis (en Atty was er bij en luisterde mee). En één van de vrouwen aan tafel zei: ik weet voor mezelf dat God achter mij staat, maar op mensen en de kerk ben ik afgeknapt...
Natuurlijk hebben wij haar gezegd dat wij in Silo wel veel steun aan elkaar hebben in geloof en leven en natuurlijk hebben we haar uitgenodigd om eens langs te komen. Want het volgen van Jezus doe je niet alleen, kun je niet

alleen. Maar het stelt de vraag in hoeverre wij als kerk Jezus laten zien in wat we doen en zijn. ...

En zo zagen we daar in Exodus het personeel werken met een geduld en bewogenheid die zo verbonden is met wat Jezus leerde, dat dienen en dat uithouden, dat doorgaan midden in de mislukking en die lijdensweg van mensen die zo weinig vertrouwen van huis uit hebben meegekregen of meegenomen...

Zo met struikelende mensen werken en zoveel fout zien gaan is wat volgens mij alles te maken heeft met Jezus' keuze. En hoe je dan samen met Hem staat in een wereld die dat niet begrijpt.

Dan merk je dat dienen van mensen je dicht bij God je Vader brengt en dat dat pas echt leiderschap is. Dan deel je in het geheim van het waarom van Zijn liefde voor mensen, dat geeft pas echt de kracht die geloof je geven kan. (in de laatste aflevering van 'de Luizenmoeder' kiest juf Ank om te gaan werken op een School met de Bijbel, ze heeft genoeg van de competitie en carrierezucht van haar collega's, ze wil gaan voor geloof, hoop en liefde...)

Stad van Vrede, Jerusalem, Utrecht, we zijn er nog lang niet!

Midden in de onvrede, de ontevredenheid en de gebroken wereld staat het verhaal van Jezus als beeld van een God, die er voor kiest om niet op afstand te blijven kijken, maar deel uitmaakt van ons bestaan.

Die het lijden van mensen, de dood van mensen, gebroken relaties en stervende kinderen kent en deel wil uitmaken van dat lijden. Om te laten zien dat lijden niet het laatste woord heeft. Het kwaad zal het niet winnen, ook al lijkt alles er wel op.

Pasen, dat betekent Overgang, oversteek, daarna kun je niet meer terug naar het oude, het vertrouwde. Pasen is een beeld van hoop, zoals al die mensen die doen als Jezus, die doorzetten en zich blijven inzetten voor anderen, die niet laten kisten door teleurstelling, en die zo aan andere mensen een beeld geven van dat Koninkrijk van God

Of je dat ziet, hangt ook af van hoe vaak je dat oefent:

-door de bijbelse verhalen te lezen (dat is het **ene been van geloven**) ,
-maar ook door te luisteren naar ervaringen van hoop, de engeltjes op je weg, en die met elkaar te delen en er voor te danken (dat is **het andere been van geloven**).

Zo kan je lopen, omhoog naar jouw stad van vrede, omhoog naar de tempel die Jezus zelf wil zijn, en naar een Vader God die in jou gelooft en trouw blijft wat zijn hand ook in jouw en mijn leven is begonnen...